

Убійство

Боровиковський Левко Іванович

На заході раннє небо
Мов кров'ю залито;
Прийшли вісті до милої,
Що милого вбито...
Не на війні його вбито —
Затягнуто в жито,
Червоною китайкою
Рученьки прикрито,
Зеленою оливою
Очиці залито.
Прилетіла зозуленька —
На головку пала,
Та випила оливоньку,
Та й заворкувала:
«Такі очі, такі брови,
Як у мого пана!..»
Десь узялась його мила,
Голубонька сива,
Та підняла китаєчку,
Та й заголосила:
«Чи ти, любий мій, упився,
Чи з коника вбився,
Чи за мною молодою
Гірко зажурився?»
— Я не впився, моя мила,
З коня не звалився.
За тобою молодою
Я не зажурився.
Сподобав я чужу жону —
Удівоньку милу:
Половили брати її
Та й звели в могилу!..

Постійна адреса: http://ukrlit.org/borovykovskiy_levko_ivanovych/ubiistvo